

Sophía G Arden

Stille nu

Sophia G Arden

Stille nu

Psykologisk spændingsnovelle

Hun lagde sig på sengen med skoene på og hænderne under nakken. Der var stadig støv i vindueskarmen og et udrullet målebånd på gulvet, men hun følte sig rig. Rig på plads. Rig på ro. Rig på muligheden for at blive nogen igen.

Et værelse. Et rigtigt værelse. Med stuk i loftet og vinduer, der var så høje, at man ikke kunne lade være med at rette sig op, når man gik forbi dem.

Hun havde glemt, hvordan det føltes at kunne lukke en dør og vide, at ingen ville komme ind.

I måneder havde hun ikke haft noget, der var hendes. Kun midlertidige ophold, sofaer med krøllede tæpper og overnattende småsnak, der aldrig føltes ægte. Hun havde lært at pakke sine ting lydløst, lade være med at fylde, undskylde for sin eksistens uden at sige det direkte.

Ingen dør, hun kunne låse. Ingen væg, hun kunne græde mod uden at blive hørt.

Hun havde spist kolde måltider i mørke køkkener, sovet i for lyse stuer, smilet sig gennem morgenkaffe med mennesker, hun var begyndt at frygte at slide på.

Privatliv blev en luksus. Stilhed blev en længsel. Så da Fru Mahler åbnede døren til værelset første gang og sagde: "*Her kan du få ro,*" havde hun næsten grædt. Hun troede ikke, det var muligt mere.

Solen stod lavt over Aarhus, og lyset samlede sig i hjørnerne som varmt støv. Hun havde aldrig boet i sådan en lejlighed før – herskabelig, sagde udlejeren. Højloftet. Respektindgydende. Det lød som noget, man måtte bo i,

hvis man var noget særligt. Og lige nu var hun noget særligt. En, der var blevet valgt.

Hun lukkede øjnene og forestillede sig caféerne i Jægergårdsgade. Små borde med espresso og croissanter, måske en avis. Hun ville begynde at kende byen på en ny måde. Ikke bare som en, der gik og ledte efter værelser. Ikke som en, der boede midlertidigt hos veninders veninder. Hun ville være her. Have sine egne rutiner. Lære naboerne at kende, måske småsnakke i opgangen. Der var flere lejligheder i huset – det havde hun hørt trapperne afsløre. Latter bag en dør, lyden af en klaverøvelse et sted oppe.

"Det bliver godt," sagde hun højt. Ikke for at overbevise sig selv. Hun troede virkelig på det.

Hun tog jakken af, stillede skoene på række ved døren og gik ud i køkkenet, hvor hun satte elkedlen i stikket. Det klikkede tilfredsstillende. Der duftede af renhed og noget lavendelagtigt – som et gammelt klædeskab.

"Hvis du har spørgsmål, så spørg," havde Fru Mahler sagt og trykket hendes hånd med en tør, kølig gestus.

"Jeg har boet her altid."

Hun havde virket venlig. Næsten skrøbelig, men velplejet. En type, man havde respekt for. Man ville gerne gøre et godt indtryk på hende. Det føltes som et lille privilegium at blive lukket ind.

Det var først to dage senere, da hun stod med tandbørsten i munden og nynnede lidt for sig selv, at hun hørte det første røm.

Et lavt, bestemt “ahem” fra døråbningen. Hun vendte sig – og dér stod Fru Mahler. Pæn som altid, i silkeskjorte og grå spadserenederdel. Hænderne samlet foran sig.

“Jeg ved ikke, om du har haft tid til at kigge i ringbindet?”

“...Ringbindet?”

“Velkomstpakken,” sagde hun og smilede – et smil uden varme, men med mange års træning. “Det ligger på din seng. Du har måske overset det.”

Hun vidste ikke, hvad hun havde gjort forkert. Ikke endnu. Men noget i maven strammede sig, da hun tørrede hænderne af og gik ind på værelset. Der, midt på sengen, lå det: sort, tungt og præcist placeret.

Som om det altid havde været der.

Hun satte sig forsigtigt på kanten af sengen og åbnede ringbindet.

De første sider lignede noget fra et bofællesskab eller en konservativ andelsboligforening: ordensregler, kontaktinformation, skema for affaldssortering. Men hurtigt ændrede tonen sig. Der var noget... personligt over formuleringerne. Som om de ikke var skrevet til en lejer – men til hende. Helt specifikt.

Hun mærkede en klam varme i nakken, da hun læste:

§1: Støj.

Støj accepteres ikke efter kl. 20. Dette inkluderer men er ikke begrænset til: høj musik, telefonopkald, dans, sang, gråd.

§2: Kogekande.

Der må ikke koges vand efter klokken 20.00 og før klokken 7.00. Det forstyrrer husets rytme.

§3: Besøg.

Gæster skal varsles minimum 48 timer i forvejen og må ikke opholde sig i fællesarealer uden værtens tilstedeværelse. Max besøg en gang om måneden. Vi andre skal også være her.

§4: Spejle.

Spejlet i gangen må ikke aftørres. Det er gammelt. Det er, som det er.

Hun kiggede op og hen mod døren, men Fru Mahler var væk. Ikke en lyd. Ikke engang fodtrin. Som om hun aldrig havde været der. Hvorfor var hun ikke blevet præsenteret for alle disse regler, inden hun skrev under på kontrakten? Fru Mahler havde vist hende værelset med let rystende hænder, sagte stemme og et smil, der aldrig nåede øjnene. Hun havde kaldt det "*et lille pusterum midt i byen*", som om hun var en slægtning, hun tog imod af godhed. Ikke en fremmed, der betalte for at være der.

§9: Nynnen og anden summende adfærd er forstyrrende for husets energibalance.

§10: Tandbørstning med lyd skal undgås.

Der var 43 paragraffer i alt.

Hun læste dem én for én, mens mørket faldt udenfor. Ikke én af dem var nævnt, da hun skrev under.

Der var noter i marginen. Små blyantstreger, understregninger, spørgsmålstegn.

Senere den aften lod hun være med at nynne. Hun satte elkedlen i stikket klokken 19.58 og stirrede på den, mens den kogte.

Hun forsøgte at få sig selv til at grine. Det lykkedes næsten.

Næste morgen var der en ny seddel under døren.

“Vi benytter ikke parfumerede rengøringsmidler i huset. Vær venlig ikke at bruge Ajax på vasken.”

Hun havde ikke fortalt nogen, hun havde gjort det. Ikke nævnt det. Bare hældt en sjat i vasken for at få den mærkelige lugt væk. En blanding af fugt og... noget andet.

Hun lagde sedlen på kommoden og betragtede den længe, som om den kunne give hende svar.

Senere, da hun stod i entreen og snørede skoene, hørte hun det. Et svagt klik.

Hun rettede sig op. Kiggede sig omkring.

Det var lyden af en dør, der lukkede. Langsomt.

Hun begyndte at lægge mærke til stilheden.

Ikke en naturlig stilhed, men en af dem, der føles som noget bevidst. Som om huset holdt vejret. Lydene var der – selvfølgelig – men de kom altid fra hende selv.

Kaffekoppen mod bordpladen. Tandbørsten i glasset. Stoffet mod hendes egen hud, når hun tog skjorten af.

Intet fra oven. Intet fra siden. Ingen trin i opgangen, ingen hosten bag væggen. Det virkede unaturligt.

Hun prøvede at overbevise sig selv om, at det bare var godt lydisoleret. At det var, hvad man fik, når man boede i en ældre, velbygget ejendom.

Men hver gang hun satte noget i gang – vaskede hår i bruseren, smed en karklud i vasken, åbnede vinduet bare en anelse – fik hun samme fornemmelse: At nogen lige havde lyttet. Og nu holdt pause.

Det var småting, hun gjorde forkert.

Hun tog en samtale med sin søster på mobilen – ikke højt, bare dæmpet stemme, et grin, måske to.

Næste morgen lå der endnu en seddel:

“Privatsamtaler bør føres udendørs. Vinduer bærer lyd.”

Hun spiste en bolle med fingrene og lod krummerne falde på gulvet, fordi hun havde travlt. Fejede dem op senere samme dag.

Men den aften fandt hun en gul lap på spejlet i gangen, med et firkantet stykke tape i hvert hjørne.

“Gulvet er ikke et spisebord. Krummer tiltrækker dyr.”

En nat glemte hun at slukke lyset på skrivebordet. Det brændte hele natten. Da hun vågnede, var lampen slukket. Ikke brændt ud – bare slukket.

Kontakten sad i en anden position, end hun huskede. Hun ville ønske, der var lås på døren.

Hun forsøgte at tale med Fru Mahler. Ville tage det op, spørge venligt til, om der var overvågning, om reglerne

virkelig skulle tages så bogstaveligt, men samtalen gled som vand over glas.

“Vi skal jo helst være i balance,” sagde Fru Mahler, som om det hele var en slags åndeligt projekt. “Der er så meget energi i gamle bygninger.”

Og så smilede hun det stramme smil, der føltes som et farvel.

Efterhånden begyndte hun at viske, når hun talte i telefon. Hun stillede kopperne forsigtigt, rensede håndvasken med vand og eddike i stedet for Ajax og begyndte at lukke vinduerne igen, så hun ikke sendte forstyrrelser ud.

Men hver gang hun åndede lettet op, hver gang hun troede, hun havde forstået systemet – kom der noget nyt.

En søndag eftermiddag, mens hun sad i sin kimono og skrev en besked, lød der en sagte banken på døren. Ikke et hårdt bank – mere en påmindelse.

Hun åbnede. Fru Mahler stod dér med ringbindet åbent, som om det var et dokument, hun netop havde slået op i.

“Jeg ved ikke, om du er klar over, at søndag er refleksionsdag i huset?” sagde hun. “Elektronik og skærme er uønskede frem til kl. 18.”

Hun sagde det med en stemme, der ikke kunne diskuteres. Ikke vred, ikke streng – men autoritativ, som en mor der retter på sit barn uden at løfte stemmen.

“Det stod ikke i...” begyndte hun.

“Side 14, sektion B.” Fru Mahler nikkede, lukkede ringbindet med et klik og gik uden videre.

Det var begyndt at regne i det sekund, hun åbnede bagdøren. Tynde, nåleagtige dråber, der prikkede mod hendes hals og gjorde fliserne fedtede under fødderne. Hun havde glemt paraplyen, og i det samme hun overvejede at vende om, skubbede hun døren i bag sig – en næsten reflektorisk bevægelse, som om hun allerede vidste, at hun ikke ville tilbage lige nu.

Hun gik gennem portrummet med hættens trukket op og blikket fæstnet på fortovet foran sig. Det var et af de øjeblikke, hvor Aarhus føltes som en lukket by. Våd, tavs og grå.

“Undskyld...”

Stemmen kom så pludseligt, at hun standsede uden at tænke.

En kvinde stod foran hende, i læ af husmuren. Midaldrende, mørkeblondt hår, regnjakke med glimmerkant. Der var noget vagtsomt over hendes blik. Som om hun målte hende.

“Bor du hos Fru Mahler?” spurgte kvinden.

Hun tøvede et øjeblik. “Ja...”

Kvinden nikkede langsomt. Så smilede hun. Ikke venligt – bare... genkendende.

“Jeg boede der også engang,” sagde hun. “Før dig. Ikke i særlig lang tid.”

Hjertet slog et mærkeligt slag. Hun havde ikke forestillet sig, at nogen ville flytte ud – det virkede, ærligt talt,

som om man ikke bare kunne. Ikke uden at få en ny note under døren.

“Hvordan var det?” spurgte hun, forsøget på neutral tone faldt lidt fladt.

Kvinden så væk. “Fint, til at begynde med. Hun er jo sød. Giver te og smiler og spørger til ens søvn. Hun har altid et forslag.”

Et vindpust trak regnen skråt ind over deres fødder. Kvinden trådte tættere på, som om hun ville sige noget vigtigt. Noget, man ikke sagde højt på fortovet.

“Men du skal passe på med at ændre noget i rytmen. Hun... mærker det. Ikke kun i huset. I dig.”

“Undskyld?”

“Du vil se det, hvis du bliver der længe nok,” sagde kvinden. “Men det gør de færreste.”

“Du siger det, som om hun—”

“Jeg siger ingenting,” afbrød kvinden hurtigt. “Det er bedre sådan.”

Hun trak hættten op og begyndte at gå.

“Vent—hvad hedder du?”

Men kvinden var allerede væk. Kun et glimt af regnjakken forsvandt bag en lygtepæl.

Hun stod et øjeblik og stirrede mod det sted, hvor kvinden var forsvundet. Så gik hun videre – langsommere, med hovedet tungere på skuldrene.

Da hun kom hjem, lå der en seddel under døren.

“Beboeren bedes bruge bagtrappen konsekvent. Hovedindgangen er ikke til fri afbenyttelse.”

Hun vidste, hun ikke var gået ind gennem hoveddøren.
Ikke i dag.

Hun havde taget beslutningen torsdag formiddag.

Hvis hun gjorde rent nu, kunne hun tage til Vejle lørdag morgen, for at besøge sin mor, og blive hele weekenden. Det ville være den første gang, hun sov væk fra værelset, siden hun flyttede ind.

Hun havde tændt for radioen – helt stille – og vasket gulv, poleret spejl, tørret lister, tømt skraldespande og luftet ud, som det stod i ringbindets kapitel om "husets vedligeholdelsesånd". Hun havde endda ordnet ovnen, selv om hun aldrig havde brugt den. Alt var gjort med omhu. Hun brugte eddike og vand, hun sang ikke, hun lod døren stå på klem for luftcirkulationens skyld.

Fru Mahler var stadig på Sjælland, havde hun sagt, hos datteren og hendes nye barn. Hun ville ikke være tilbage før søndag. Der havde ikke været nogen sedler i tre dage. Stilheden havde næsten føltes som en til-ladelse.

Men lørdag morgen, allerede før hun var kommet ud af sengen, begyndte det.

Først én besked.

"Har du glemt rengøringen i dag? Jeg har forsøgt at være overbærende, men rytmen er ikke til forhandling."

Så en til.

"Støvet sætter sig i hjørnerne. Luftrummet reagerer på det. Det bliver tungt."

Og så endnu en.

“Det er ikke bare overfladerne. Det handler om atmosfæren. Stemningen. Du skal mærke, hvornår huset lider.”

Hun stirrede på skærmen, mens beskederne tikkede ind med sekunders mellemrum.

“Hvis du vil være her, må du følge rytmen.”

“Du kan ikke gøre det på forskud. Det fungerer ikke sådan.”

“Din energi i huset er begyndt at flimre.”

Hun rystede på hænderne, satte telefonen i flytilstand og lod sig falde tilbage i puden. Hun følte sig svimmel. Kvalm. Der var ikke noget truende i ordene – ikke direkte – og alligevel føltes det, som om hun havde trådt over en streg, der ikke kunne viskes ud.

Hvordan vidste hun det? Hun var ikke hjemme. Der var ingen kameraer – hun havde ledt.

Hun gik hen til døren og lyttede. Intet. Ikke et skridt. Ikke en dør, der åbnede.

Resten af dagen gik med tankemylder og uro. Hun overvejede at tage til sin mor alligevel. Hun pakkede tasken, men lod den stå. Hun ville ikke ligne en, der flygtede.

Hen på eftermiddagen listede hun ud i køkkenet. Og dér, oven på brødboksen, lå ringbindet.

Det var åbent. En side var fremhævet med gul overstregningstusch:

§15: Rengøring skal foretages hver 14. dag og altid om lørdagen. Rengøringsdage kan ikke flyttes uden

skriftlig aftale. Intention er ikke handling. Rytme er ikke fleksibel.

Hun begyndte at vågne før vækkeuret. Ikke fordi hun var udhvilet, men fordi noget i kroppen var i alarmberedskab. Som om nervesystemet havde udviklet sit eget ur – skabt til at måle, hvornår hun sidst havde trukket vejret frit.

Dagene flød sammen. Tiden blev mærkelig i rummet. Alt var nydeligt, og alt var forkert. Hun følte sig taknemmelig og skyldig på samme tid, som om hun hele tiden skyldte noget usagt.

Når hun vaskede op, hørte hun lyde. Ikke høje – bare små klik og knagen, som om nogen rykkede let på sig bag væggen. En form for nærvær, uden at nogen var der. Når hun stod i badet, havde hun følelsen af at blive betragtet. Ikke bare set – men målt, bedømt.

Hun begyndte at føre en slags dagbog – ikke for minder, men for overlevelse.

Torsdag. Jeg tror, hun har været inde på værelset igen. Tandbørsten var våd, selvom jeg ikke havde brugt den siden morgen.

Fredag. Jeg vågnede med en følelse af, at nogen havde stået og set på mig. Jeg tør ikke spørge.

Lørdag. Jeg taler ikke i telefon længere.

Hun holdt op med at lave kaffe. Holdt op med at åbne vinduerne. Hun gik på tæer. Lukkede skabe med begge hænder. Hun holdt vejret, når hun tørrede sig i ansigtet

med håndklædet, som om lyden kunne forstyrre nogen. Lod være med at gå på toilettet om natten.

Hun begyndte at læse ringbindet, som andre læser horoskoper. Med angst for, hvad det kunne betyde.

En nat vågnede hun med et sæt.

Ikke af en lyd – men af en følelse.

Hun satte sig op. Rummet var mørkt, stille. Men hun vidste, hun ikke var alene.

Hun kiggede mod døren. Den var lukket.

Alligevel var der noget...

En ændring i luften. Som om en anden vejrtrækning havde blandet sig med hendes.

Hun sad i stilheden i lang tid. Turde ikke tænde lyset. Turde ikke bevæge sig. Hun lukkede øjnene og tænkte: *Det er mig. Jeg forestiller mig det. Der er ikke noget.* Men hjertet blev ved med at slå, og kroppen blev ved med at lytte.

Næste dag skrev hun ikke noget i dagbogen. Hun kunne ikke samle tankerne nok. Hun kunne ikke skrive, hvad der var virkeligt, og hvad der bare var søvn.

I stedet lagde hun dagbogen i sin taske og lod den blive der. Hun lagde også sin tandbørste ned. Og et skiftetøj.

Ikke fordi hun havde en plan. Men fordi hun ikke længere stolede på, at hun ville få lov til at forlade stedet med bare det tøj, hun havde på.

En ny seddel ventede hende under døren.

Ikke trykt. Ikke skrevet med pen.
Men skrevet i blyant, hastigt, skråt:
“Der er grænser. Husk det.”

Hun sad med kaffekoppen i hænderne uden at drikke.
Koppen var tom. Hun havde ikke lavet kaffe i flere dage,
men hun holdt stadig fast i rutinen – bare for at gøre
noget, der engang havde føltes som hende selv.

Lyset i rummet var gråt. Ikke mørkt, bare... fravær-
ende. Hun havde ikke åbnet vinduet i tre døgn. Luften
følte tykkere nu, som om den bar på for mange tanker.

Hun vidste det.

Hun ville ikke mere.

Hun havde overvejet det i dagevis – tænkt på det i
fragmenter: Hvis jeg bare havde et andet sted. Hvis jeg
bare kunne tage af sted uden at sige noget. Hvis jeg
bare...

Men i dag var det ikke fragmenter. I dag var det en
beslutning. Hun ville opsige værelset. Ikke i vrede, ikke i
kamp. Bare... gå. Ud.

Hun skrev en kort mail på sin telefon:

*“Kære Fru Mahler. Jeg har besluttet at opsige værel-
set. Tak for opholdet. Jeg flytter senest næste uge.”*

Hun læste den igennem tre gange. Sendte den.

Og så... en ro. Ikke glæde. Ikke lettelse. Bare en slags
stilhed i brystet, hun havde savnet.

Det varede kun 14 minutter.

Så kom den første besked:

“Det er ikke hensigtsmæssigt, at du tager den slags beslutninger alene.”

Hun stirrede på skærmen.

Så kom den næste:

“Du er ikke klar til at gå. Det vil skade huset.”

Og så:

“Du kan ikke bare forlade noget, du er blevet en del af. Noget, der har åbnet sig for dig.”

Og til sidst:

“Jeg kommer ned om lidt.”

Hun sprang op. Kroppen reagerede før tankerne. Hun smed dagbogen, telefonen, ladestikket ned i tasken. På med skoene. Hun overvejede at tage jakken – men skubbede døren op uden.

Trappen virkede længere end den plejede. Hvert trin knirkede som en protest.

Hun hørte hende bag sig – trin på tæppet ovenpå. Langsomme. Bestemte.

Hun nåede ned til bagdøren. Drejede håndtaget. Låst. Ikke bare låst – låst udefra.

Hun stirrede. Drejede igen. Det gav ikke efter. Hun vendte sig om og så silhuetten på trappen. Fru Mahler. Skikkelsen stod stille, kun ansigtet i halvmørke.

“Du forstår ikke, hvad du gør,” sagde hun. “Du har trukket noget med ind. Det må ikke slippes fri.”

“Luk mig ud,” sagde hun – stemmen tynd, men fast.

Fru Mahler tog et skridt ned.

“Det handler ikke om dig længere. Det handler om, hvad du har sat i gang. Du har sat noget i gang,” sagde Fru Mahler igen, denne gang roligere. Næsten med sorg.

“Du tror, du kan trække dig ud. Men huset har set dig nu.” Hun stod på næstsidste trappetrin. Hænderne lå foldet foran sig, præcis som første dag, da hun havde vist værelset frem. Som om intet var ændret. Som om intet nogensinde ændrede sig her.

“Jeg vil ikke mere,” sagde hun. “Jeg flytter. Du kan ikke holde mig her.”

Fru Mahler nikkede langsomt. “Nej. Det er rigtigt. Men spørgsmålet er, hvor du vil tage det hen.”

“Du har sat noget i gang,” sagde Fru Mahler, stadig rolig. “Du tror, du kan forlade noget, du har åbnet. Men det åbner også dig.”

Hun tog et skridt mere ned ad trappen.

Hun rystede på hovedet og trådte baglæns, til hendes ryg ramte bagdøren.

“Du er syg,” hviskede hun. “Det her er... det er sygt.”

“Det er balanceret,” sagde Fru Mahler. “Det var balanceret.”

Hun vred i håndtaget. Det var stadig låst. Hun hev i det, hamrede mod træet med håndfladerne. Ingen reaktion. Ingen lyde fra gaden. Som om huset selv havde lukket sig.

Hun løb op gennem gangen, forbi køkkenet, mod hoveddøren. Benene føltes tunge, som om gulvet sugede hvert skridt en anelse dybere.

Da hun greb dørhåndtaget, gled det ikke som det plejede. Det var glat. Varmt.

Hun trak. Ingenting. Låst.

Hun vendte sig og så Fru Mahler komme op ad trappen, helt roligt, som om hun gik søndagstur i sin egen orden.

“Du forstår ikke. Det handler ikke om dig. Det handler om, hvad huset kan tåle.”

Hun løb. Løb ned ad gangen igen. Ind på værelset. Lukkede døren bag sig og trak vejret i korte stød. Hun kunne høre sine egne hjerteslag i ørene, høre hendes skridt i trappen, høre døren åbne, høre...

Stilhed.

Hun greb tasken – den havde stået klar i dagevis. Åbnede vinduet. Kiggede ud.

Tre meter ned. Fliser. En kant af græs.

Hun tøvede. Men kun et øjeblik.

Hun satte det ene ben over vindueskarmen. Så det andet.

Stak hovedet ud. Greb fat i murens sprækker. Lænede sig frem.

Og lod sig falde.

Hun ramte hårdt. Det gav et dunk i knæet og en revne i håndleddet, men hun lå ikke længe. Hun sprang op, uden at se sig tilbage. Løb.

Ud gennem baggården. Ud i regnen. Ud i noget, der bevægede sig, noget der ikke kiggede, ikke vurderede, ikke skrev sedler.

Hun løb hele vejen til Bruuns Galleri. Satte sig mellem fremmede, blandt lyd og neon og automater. Hun græd ikke. Hun smilede ikke.

Hun sad bare.

Og trak vejret.

Senere, da hun fandt et midlertidigt værelse i Åbyhøj, bemærkede hun noget.

Hun vågnede hver dag klokken seks. Uden vækkeur. Uden grund.

Hun vaskede gulv om lørdagen.

Hun kunne ikke lade kaffekoppen stå uden at tørre randen af den.

Og da hun en dag glemte at åbne vinduet under madlavning, kiggede hun automatisk mod døren.

Som om der skulle ligge en seddel.

Der lå ingen.

Men hun tænkte stadig på den.

Sort ringbind. Side 12.

“Det forventes, at beboeren respekterer husets grænser – også de usynlige.”

Alt virkede normalt. Roligt. For normalt.

Der var ingen sedler. Ingen beskeder på telefonen. Intet.

Åbnede døren til gangen. Tavshed.

Stuen – tom. Ingen tegn på liv. Ingen lyde ovenpå. Hun gik hen til bagdøren. Den var ulåst.

Hun skubbede den op. Gik ud. Ud på fliserne, ud på fortovet, ud i luften.

Det var sol. Træerne bevægede sig let. En bus kørte forbi. En kvinde med barnevogn smilede svagt.

Alt var, som det burde være, men hun følte hun det alligevel.

Bare svagt. En tyngde i brystet. En fornemmelse af at skulle liste. En følelse af at hun ikke måtte være der.

Stille nu

En psykologisk spændingsnovelle af Sophia G Arden

Efter måneder uden fast tag over hovedet får hun endelig sit eget værelse i en herskabslejlighed midt i Aarhus. Lejligheden er smuk. Stilheden er tiltrængt. Fru Mahler, den ældre udlejer, virker venlig – høflig på den gammeldags måde.

Men langsomt begynder stilheden at ændre karakter. Små sedler under døren. Et sort ringbind med regler, hun aldrig har fået forelagt. Et blik, der varer for længe. En dør, der ikke åbner.

Hun gør sit bedste for at følge rytmen. Men hvor går grænsen mellem husets regler – og hendes egen virkelighed?

Stille nu er en psykologisk spændingsnovelle om kontrol, isolation og den frygt, der vokser frem, når man endelig får sit eget sted – og opdager, at nogen allerede har besluttet, hvordan man skal være der.

Sophia Gitte Arden

Sophia Gitte Arden er en passioneret historiefortæller, som væver ord til fortællinger, der inspirerer, styrker og skaber forbindelse. Med en dyb forståelse for livets kompleksitet udforsker hendes arbejde ofte temaer som modstandskraft, forvandling og den dybe skønhed, der findes i hverdagens øjeblikke.

Sophias rejse som forfatter er formet af hendes egne rige livserfaringer, hvor hun kombinerer autenticitet med fantasi for at skabe historier, der rører læserne dybt. Hendes evne til at tilføre følelse og mening til sine tekster gør hende til en stærk stemme i moderne skønlitteratur.